

Žalobce domáhal se na žalovaném restaurateru úplaty za kamna dodaná na splátky, a opřel místní příslušnost dovolaného soudu o §§ 87 a) a 88 j. n. K námitce místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobkyně se domáhá zaplacení kupní ceny za hotelová kamna dodaná žalovanému. Příslušnost dovolaného soudu odůvodnila žalobkyně v žalobě předpisy §§ 87 a) a 88 j. n. Tím zřejmě naznačila, že pokládá žalovaného za obchodníka, poněvadž §§ 87 a) a 88 druhý odstavec j. n. mají na zřeteli jen smluvníky, kteří jsou obchodníky. V žalobě označila žalovaného jako restaratera, tedy jako osobu provozující živnost obchodní, neboť i hostinské (restauratery) jest považovati za osoby provozující obchody podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. (srov. rozh. bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 8. ledna 1902 čís. 512 úř. sb., Randa, Obchodní právo I str. 64 b) a 65 pozn. 133, Staub-Pisko v čl. 271 obch. zák.). Nezáleží na tom, že snad hostinství (restaurace) nebylo ještě v provozu, neboť i přípravná jednání k zahájení provozu obchodu — zde opatření hotelového sporáku — jsou obchody ve smyslu čl. 273 obch. zák. Podle § 87 a) j. n. mohou protokolovaní obchodníci pro své pohledávky z prodeje, k němuž došlo v oboru jejich obchodu proti obchodníkům (i neprotokolovaným) žalovati do dvou let od poslední objednávky též před soudem svého závodu, prokáží-li objednávku, která jest podkladem pohledávky, a skutečné převzetí (odeslání) zboží listinami. Že žalobkyně není protokolovanou obchodnicí, žalovaný ve svých vývodech, jimiž se ohražoval proti uplatnění zvláštního sudiště, nenamítal, tvrdě jen, že není kupcem a že hostinství toho času vůbec ještě neprovozuje. Další podmínky přípustnosti sudiště podle § 87 a) j. n. jsou prokázány objednacím listem a hlášenkou o převzetí zboží ze dne 17. června 1929, tedy listinami, z nichž jest zřejmá i objednávka zboží, o něž jde, i jeho převzetí žalovaným. Objednávka se stala 11. června 1928, žaloba podána 27. února 1929, tedy ve lhůtě § 87 a) j. n. Je-li však žalovaný obchodníkem, nelze se co do nepřípustnosti volby zvláštního sudiště dovolávati ani § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896 čís. 70 ř. zák. (§ 10 tohoto zákona). Uznal-li tedy rekursní soud dovolaný soud za místně příslušný k jednání a rozhodnutí o žalobě, posoudil věc v podstatě správně po právní stránce.

Čís. 9816

§ 15 nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. předpokládá, že byl podán návrh na vyhlášení úpadku, že však návrhu nebylo vyhověno, ježto tu nebylo více věřitelů anebo dostatečného jmění. Tento předpoklad musí býti prokázán usnesením příslušného úpadkového soudu.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, R I 241/30).

Soud první stolice nevyhověl návrhu společenstva, by bylo provedeno řízení ve smyslu nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. D ů v o d y : Navrhovatelka uvádí, že nebylo žádáno o vyhlášení úpadku, poněvadž nebylo více než jeden věřitel. Podle § 15 nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. platí ustanovení tohoto nařízení obdobně, nebyl-li úpadek vyhlášen, protože tu není více než jeden věřitel. Slově »nebyl-li úpadek vyhlášen« jest rozuměti tak, že byl sice podán návrh na vyhlášení úpadku, že však návrhu nebylo vyhověno, jelikož to byl jen jediný věřitel. Podmínkou řízení podle cit. nařízení jest tudíž, že byl podán návrh na vyhlášení úpadku, jemuž z uvedených důvodů nebylo vyhověno. Návrh tento podán však nebyl, nelze tudíž vyhověti návrhu na zahájení řízení za účelem schválení rozpočtu příspěvku ve smyslu cit. nařízení. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y : Ke správným stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení, na které se rekurentka odkazuje, dodává se jen ještě toto: Z doslovu § 15 nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. vyplývá, že toto zákonné ustanovení předpokládá podání návrhu na vyhlášení úpadku, že však tomuto návrhu vyhověno nebylo, protože tu není více věřitelů nebo dostatečné jmění. Tento předpoklad musí býti prokázán usnesením příslušného úpadkového soudu a nestačí jak za to má rekurentka, že uvedeny byly v návrhu na zahájení řízení podle nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. okolnosti, z nichž vyplývá, že vyhlášení úpadku jest nepřipustné. Tuto skutečnost posouditi přísluší úpadkovému soudu. Že se rozhodnutí úpadkového soudu, podle něhož úpadek na jmění družstva z důvodů shora uvedených nebyl vyhlášen, stalo, nebylo prokázáno a právem proto zamítl první soud návrh, by bylo provedeno řízení podle nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Souhlasná usnesení nižších soudů nejsou ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy, ani stížena zmatečností, a není tudíž dovolací stížnost v § 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. odůvodněna (srov. rozh. čís. 7396 sb. n. s.).

Čís. 9817.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Byla-li by smlouva o úhrnkovou odměnu za práci přes čas nicotná, byla by zasažena nicotností celá smlouva, a, ježto v případě splnění smlouvy nelze již vše uvést do předešlého stavu, záleží na tom, zda se zaměstnanci dostalo za práci náležitě odměny. Stačí, byla-li odměna zaměstnanci za práci podle rozsahu práce zvyšována a zaměstnanec byl s ní spokojen.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Rv I 1284/29).